

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 7. september 2012

Sag 353/2010

(1. afdeling)

Jens Peter Slæbæk Nielsen

og

Hugh Tucker

(advokat Per Overbeck for begge)

mod

Natur- og Miljøklagenævnet (tidligere Naturklagenævnet)

(kammeradvokaten ved advokat Britta Moll Bown)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 21. afdeling den 10. december 2010.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Niels Grubbe, Thomas Rørdam, Michael Rekling, Hanne Schmidt og Oliver Talevski.

Påstande

Appellanterne, Jens Peter Slæbæk Nielsen og Hugh Tucker, har frafaldet de principale påstande, som de nedlagde for landsretten. De har i øvrigt gentaget deres påstande.

Indstævnte, Natur- og Miljøklagenævnet, har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Jens Peter Slæbæk Nielsen og Hugh Tucker har supplerende anført, at det forhold, at sagerne blev afgjort af en viceformand og ikke af det samlede nævn, udgør en væsentlig mangel ved Naturklagenævnets afgørelser.

Supplerende sagsfremstilling

Af VVM-redegørelsens afsnit 5.2 om ”Støj” fremgår bl.a., at vindmøller, som opstilles i Danmark, er omfattet af Miljøministeriets bekendtgørelse om støj fra vindmøller, og der er i en note henvist til den gældende bekendtgørelse nr. 304 af 14. maj 1991 om støj fra vindmøller. I underafsnittet ”Foranstaltninger” hedder det endvidere bl.a.:

”Når vindmøllerne er sat i drift eller forholdene i øvrigt taler for det, vil myndighederne kunne kræve, at ejeren af møllerne får udført støjmålinger. Hvis støjmålingerne viser, at vindmøllerne ikke overholder de gældende lovkrav, skal driften af vindmøllerne indstilles indtil de er blevet støjdæmpet. Det er muligt at foretage indgreb på én eller flere af møllerne for at reducere kildestøjen, hvilket dog vil indebære en mindre reduktion i de pågældende møllers produktion.”

Fyns Amt vedtog den 6. november 2006 at fremsætte et forslag til regionplantillæg for opstilling af to vindmøller ved Søby svarende til det hovedforslag, som er beskrevet i VVM-redegørelsen. Forslaget til regionplantillæg med tilhørende redegørelse blev herefter offentliggjort.

I forbindelse med strukturreformen overtog Svendborg Kommune sagen, og den 30. april 2007 vedtog kommunen forslaget til regionplantillæg som tillæg nr. 5.06 til Svendborg Kommuneplan 2005-2017.

Højesterets begrundelse og resultat

Det fremgår af artikel 6, stk. 3, i habitatdirektivet (Rådets direktiv af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (92/43)), at alle planer og projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for en beskyttet lokalitets forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke lokaliteten væsentligt, skal vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne (habitatkonsekvensvurdering). Det følger af retspraksis om fortolkningen af denne bestemmelse, at det er en betingelse for, at der skal udarbejdes en habitatkonsekvensvurdering, at der er en sandsynlighed eller risiko for, at planen eller projektet påvirker den omhandlede lokalitet væsentligt. Navnlig under hensyn til forsigtighedsprincippet, som habitatdirektivet skal fortolkes i lyset af, skal der udarbejdes en habitatkonsekvensvurdering, hvis det på baggrund af objektive kriterier ikke kan udelukkes, at planen eller projektet i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke lokaliteten væsentligt, jf.

bl.a. præmisserne 39-45 i dom af 7. september 2004 i sag C 127/02, Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee og Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels.

Efter de foreliggende oplysninger, herunder det, som er anført i VVM-redegørelsen og Svendborg Kommunes udtalelser til Naturklagenævnet, har Højesteret ikke grundlag for at tilsidesætte Naturklagenævnets bedømmelse, hvorefter der i VVM-redegørelsen alene er foretaget en foreløbig vurdering (screening) af det planlagte vindmølle anlægs mulige påvirkning af beskyttelsesområderne og ikke en habitatkonsekvensvurdering, jf. bl.a. artikel 6, stk. 3, i habitatdirektivet.

Højesteret tiltræder af de grunde, som landsretten har anført, at Naturklagenævnet ikke begik en fejl ved i forbindelse med klagesagerne behandling at undlade at kræve, at Svendborg Kommune udarbejdede en habitatkonsekvensvurdering.

I VVM-redegørelsen, som er fra september 2006, henvises til de grænseværdier for støj, der var fastsat i dagældende bekendtgørelse nr. 304 af 14. maj 1991 om støj fra vindmøller. Bekendtgørelsen blev afløst af bekendtgørelse nr. 1518 af 14. december 2006 om støj fra vindmøller, som trådte i kraft den 1. januar 2007, og som indeholder andre (lavere) grænseværdier for støj.

Højesteret tiltræder, at det forhold, at en ny støjbekendtgørelse trådte i kraft den 1. januar 2007, ikke indebærer, at Svendborg Kommune skulle udarbejde en supplerende VVM-redegørelse i forbindelse med vedtagelsen af kommuneplantillægget eller lokalplanen.

Herefter og af de grunde, som landsretten har anført, og da det, som appellanterne i øvrigt har anført, ikke kan føre til en anden vurdering, stadfæster Højesteret dommen.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Jens Peter Slæbæk Nielsen og Hugh Tucker hver især betale 50.000 kr. til Natur- og Miljøklagenævnet.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms af-
sigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.